

Jan Pavel II. a odkaz jeho svatosti

Jan Pavel II. změnil svět „jedinečným příkladem svého bezesporu svatého života“. Rok po jeho odchodu vzpomíná Mons. Javier Echevarría na pohřeb papeže a uvažuje o jeho odkazu.

07.04.2006

V paměti nám nesmazatelně zůstává vzpomínka na scénu, při které si vítr pohrával se stránkami otevřené bible položené na jednoduché, dřevěné rakvi před basilikou sv. Petra. Kolem

rakve se shromáždil snad celý svět: kardinálové, králové, prezidenti, obyčejní věřící, náboženští vůdci, novináři a především mládež, která přijela ze všech koutů země. Mnoho dalších sledovalo událost ze svých domovů.

Jan Pavel II. se při svých cestách a setkávání s lidmi vydával do krajnosti. Na jeho pohřbu mu to celý svět oplatil: přijel na setkání s ním. Jedinečným příkladem svého bezesporu svatého života se podařilo zesnulému papeži upoutat i ty, kteří nesdíleli jeho názory. Stal se jakýmsi tichým magnetem přitahujícím jednotu, lásku, vzájemnou úctu a dobrou vůli.

Nyní je předčasné bilancovat tak bohatý život, ale když si připomeneme události z dubna minulého roku, musíme se ptát: Jaký je trvalý odkaz Jana Pavla II.?
Historik Christopher Dawson při

jedné příležitosti řekl: „Aby křesťan změnil svět, stačí, aby žil křesťánsky“. Zdá se, že nepředbíháme, když řekneme, že Jan Pavel II. takto žil.

Je zřejmé, že Jan Pavel II. změnil úlohu papežství ve světě. V Římě stále přetrvává živý a reálný pocit jeho přítomnosti, o kterém svědčí nekonečná řada poutníků modlících se před jeho hrobkou a davy lidí, kteří si přicházejí poslechnout jeho nástupce.

Jan Pavel II., ačkoli to byl papež mnoha slov (kázání, přednášky, básně, knihy a dokonce i divadelní hry), věděl lépe než kdokoli jiný, že jeho texty nebo slova, i kdyby byly sebeodvážnější, nebudou mít ten největší vliv. Vždyť to, co nám nejvíce utkvělo v paměti, má spíše formu symbolickou: první návštěva v Polsku, setkání ve vězení s Ali Agcou, bezprostřední kontakt s dětmi a

nemocnými, zvyk políbit zemi hned při vystoupení z letadla, výmluvné ticho v okně papežova bytu při utrpení... Byly to hmatatelné znaky něčeho mnohem hlubšího.

Při jedné příležitosti v době hospitalizace mluvil o nutnosti kázat „evangelium utrpení“. A když přišly v tichosti jeho poslední dny - ve svatém týdnu, který je připomínkou tajemství smrti a naděje na věčný život - bylo to právě jeho utrpení a smrt, které přitáhly pozornost celého světa. Osobnost, láska a oběť mají svůj vlastní jazyk a prostřednictvím něho milióny mužů a žen, které si nikdy nepřečtou ani jednu encykliku, v těchto několika dnech otevřeně tomuto poselství „naslouchaly“.

Především chtěl ale Jan Pavel II. připravit církev ke službě lidstvu v novém tisíciletí. Papež dobře věděl, že to nejdůležitější, co může církev světu nabídnout, není nic jiného než

svatost „ztělesněná“ v lidských osobách: světci, kteří jsou potřeba vždy a kterých je vždy málo.

Josemaría Escrivá, jeden ze světců, kterého kanonizoval, napsal: „Tyto světové krize jsou krize světců“.

Všichni víme o tom, jaký vliv měly na běh světa životy sv. Augustina, Benedikta, Františka z Assisi, Tomáše Akvinského nebo Jany z Arku. Na druhé straně kdo by si dokázal vzpomenout na jména papežů nebo císařů, kteří vládli během života těchto světců? V průběhu staletí jsou to právě světci, kteří obohacují duševní a duchovní život církve a světa, a kteří působí na myšlení, srdce a životy miliónů lidí.

Velmi významnou skutečností je, že Jan Pavel II. kanonizoval více světců než všichni jeho předchůdci dohromady. S pohledem upřeným do nového tisíciletí napsal: „Děkuji Pánu, že mi dal možnost během

těchto let blahořečit a svatořečit takové množství křesťanů, mezi nimi i mnohé laiky, kteří se posvěcovali v těch nejobyčejnějších situacích každodenního života. Je to událost, která má každému ukázat přitažlivost „vysokého stupně“ obyčejného křesťanského života. Celý život církevního společenství a křesťanských rodin se musí ubírat tímto směrem.“ (Novo millennio ineunte)

Svatořečení neznamena pouze uznání heroické služby a heroických ctností světců, ale byla také naléhavým připomenutím povolání, ke kterému je volán každý křesťan. Světci kanonizovaní Janem Pavlem II., muži a ženy, kteří byli opravdovými křesťany a proto změnili svět, jsou zároveň pro svět, kterému krize nikdy nebudou chybět, darem a výzvou. Tito světci jsou působivým odkazem svatosti, možná tím největším odkazem, který

nám papež zanechal. Alespoň do doby, než se on sám k nim nepřipojí: poté už jeho hlavním odkazem nebudou svatí, které svatořečil, ale světec, kterým byl on sám.

+ **Javier Echevarría**

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/jan-pavel-ii-a-odkaz-jeho-
svatosti/](https://opusdei.org/sk-sk/article/jan-pavel-ii-a-odkaz-jeho-svatosti/) (15.04.2025)